

Cứ như thể tôi đã lên đường

Khi tôi rời đi, trong muôn vàn hình ảnh của ngôi làng mà tôi mang theo bên mình, có một kí ức giản dị không hiểu sao đã luôn ở bên tôi. Đó chính là tiếng cười của bọn trẻ trong làng. Tôi cảm nhận được tiếng cười của chúng một cách rõ ràng và trong trẻo bên tai mình, như thể tôi vẫn đang còn ở bên cạnh chúng. Bọn trẻ luôn thức dậy đầu tiên, tiếng cười của chúng đánh dấu sự khởi đầu ngày mới. Ngay khi những tia nắng len lỏi qua từng lớp mái nhà tranh, bọn trẻ như đã ngấm thỏa thuận đồng loạt mở mắt, bật dậy, bước ra khỏi những túp lều đất và cười ròn rã hàng tràng. Tôi yêu tiếng cười đó biết bao. Tôi không biết vì sao chúng luôn cười. Tôi nghĩ đơn giản vì chúng rất vui khi được sống và được ở bên nhau. Hoặc có lẽ,

giống như bọn gà trống cất tiếng gáy để báo hiệu những tia nắng đầu ngày, bọn trẻ luôn cười. Chúng luôn hướng mắt về phía Mặt Trời và cười tươi trong khi thung lũng màu mỡ lại thức giấc và tràn ngập sắc màu với những cánh đồng đại mạch, tiểu mạch và lúa mì, những đồng cỏ trên núi cao, những ngôi làng với vài túp lều nằm rải rác dọc theo các sườn núi, những vùng đất hoang vu ở xung quanh và phía trên các khu dân cư. Mỗi ngày, tiếng cười trong trẻo ấy đều đánh thức tôi và những người lớn trong làng. Chúng tôi nhìn ra sân làng, bầy cừu, bầy dê, sương giá và tiếng cười chờ đón chúng tôi. Nhưng bỗng một ngày tiếng cười của bọn trẻ vụt tắt. Từ đó trở đi, không còn ai muốn cười nữa, kể cả bọn trẻ. Tất cả là do lỗi của tôi. Trước đây rất lâu, một nhà tiên tri già đã tiên đoán về tôi: “Sẽ có rất nhiều lời bàn tán về cậu, tất cả mọi người sẽ biết tên cậu. Thân xác này thuộc về một kẻ bất tử”. Tôi đã luôn tin vào những lời tiên tri đó.

Khi soi mình xuống vũng nước, tôi nhìn bóng mình rất lâu. Tôi quan sát kĩ lưỡng thân hình răn rỏi, săn chắc của mình, khuôn mặt với đường nét nổi bật, đôi mắt màu hạt dẻ và tóc dài ngang vai. Tôi nhìn bản thân và tự nhủ: “Cơ thể này thuộc về một kẻ bất tử”. Tôi không hiểu rõ ý nghĩa của lời tiên tri đó, nhưng tôi không bao giờ có ý định khoanh tay đứng nhìn và chờ đợi nó ứng nghiệm. Tôi nỗ lực học hỏi cách săn bắn, trồng trọt, chăn nuôi động vật, sức mạnh của thực vật và phép thuật. Tôi đã trở thành một thành viên quan trọng trong cộng đồng của mình.

Tôi là một pháp sư và cũng là người dẫn đường.

Thời gian trôi đi, mái tóc dày đen của tôi đã

bạc đi một chút, lưng hơi còng, một

số vết thương đã in hằn trên

cơ thể, một vài vết thương

đã làm nó chai lì hơn. Dù

vậy, tôi vẫn luôn nhớ tới

lời tiên tri về chính mình.

“Cơ thể này thuộc về một

kẻ bất tử”. Nhưng rồi đến cái

ngày mà mọi thứ thay đổi. Không còn tiếng cười của
bọn trẻ. Đó là lí do tôi bắt đầu cuộc hành trình. Thật
không đáng để sống ở nơi mà bọn trẻ không còn cười

nữa. Thế nên tôi lên đường tìm
kiếm một nơi để bắt đầu một
cuộc sống mới. Bởi vì tôi là
Ötzi, tôi là một kẻ bất tử.

*Đó không phải là một quyết
định đường đột* của tôi. Càng ngày tôi càng

bắt gặp mình đang say sưa ngắm những ngọn núi đầy
mê hoặc. Tôi biết rõ về chúng, tôi đã sống ở đây từ
rất lâu rồi và những đỉnh núi cao ấy luôn hiện hữu
trong mắt tôi. Những con dốc thoải thoải và những
thung lũng trù phú, sự tương phản giữa những đỉnh
núi cao và những con đường mòn bằng phẳng, màu
trắng của tuyết và muôn màu của hoa cỏ dưới bầu trời
bao la, tất cả đều rất đổi quen thuộc với tôi. Tôi đã
leo lên những ngọn núi đó nhiều lần để chăn thả gia
súc, săn hươu và dê núi, tìm nấm hoặc thảo mộc, hay
đơn giản là để thử thách lòng dũng cảm của mình,
để rèn luyện cơ thể trong gian khổ. Nhưng tôi chưa
bao giờ vượt qua những ngọn núi đó, chưa bao giờ

bỏ lại chúng sau lưng để đến với những miền đất xa lạ. Tuy nhiên, từ lâu rồi cảm giác bồn chồn dâng lên, khiến đôi chân tôi không thể đứng yên. Hoặc có lẽ đó là khao khát được leo lên cao để thoát khỏi trần gian, thoát khỏi ngôi làng đang chìm trong sự im lặng nặng nề. Trong lúc ngâm chân vào làn nước băng giá của dòng sông, tôi ngược nhìn lên những đỉnh núi. Lòng tôi trống rỗng. Thân xác tôi ở đó nhưng tâm trí tôi lạc lối trong khu rừng tối tăm và những vùng đất hoang dã. Nào ai biết được, có lẽ nó đã bay lên trên cao giữa những đỉnh núi và những tảng băng. Vì thế tôi nghĩ rằng mình cần phải leo lên trên đó để tìm lại tâm trí của mình. Tôi rời đi vào ban đêm. Tôi mang quần áo ấm để chống lại cái lạnh buốt giá trên những đỉnh núi. Tôi mặc chiếc quần bó đã cũ được làm từ những mảnh da dê khâu lại với nhau. Tôi khoác lên mình chiếc áo choàng dài làm bằng lông dê và lông cừu, đội chiếc mũ đẹp làm bằng lông gấu, buộc dây da chắc chắn quanh cổ để gió không thể thổi bay. Tôi xỏ đôi giày da hươu, thay lớp lót cũ bằng cỏ mới mềm và khô. Rồi tôi chuẩn bị vũ khí và hành lý.

Tôi mang mọi thứ bên mình vì tất cả đều hữu ích cho cuộc hành trình và cần thiết cho việc sinh tồn. Và vì tôi không muốn để lại bất cứ thứ gì. Không dấu vết, không kí ức. Con dao găm nhỏ với mũi dao làm bằng đá lửa, tay cầm bằng gỗ tần bì và vỏ bọc bằng sợi bện. Một thanh gỗ thủy tùng dài mà tôi tự nhủ rằng sớm muộn gì tôi cũng sẽ biến nó thành một chiếc cung hoàn hảo. Một thanh mài làm từ mảnh sừng hươu được nung qua lửa, vỏ cùng hữu dụng để mài lưỡi dao. Cái hộp bằng vỏ cây bạch dương đựng than hồng âm i có thể giúp tôi nhóm lửa ở bất cứ đâu chỉ trong giây lát. Một túi đựng tên làm từ da lông hoẵng. Hai mũi tên đã sẵn sử dụng và những mũi tên khác đang được hoàn thiện. Bốn cái sừng hươu dùng

để lột da động vật khi đi săn.

Một sợi dây thừng bện dài.

Rồi sẽ có lúc cần đến nó. Tôi

buộc một số đồ quanh eo, chắt

những thứ còn lại vào cái gùi đeo trên vai. Tôi đã tự đan cái gùi đó. Bằng cách uốn cong cây gậy gỗ phi và buộc vào hai thanh gỗ thông, tôi có được một cái khung gỗ và tôi gắn một chiếc túi lông lớn lên đó.

Chiếc gùi đã chắt ních những vật dụng cần thiết. Tôi lấp đầy tâm trí mình bằng tất cả những kỉ niệm, bằng tiếng cười của những đứa trẻ. Tôi nhìn ngắm túp lều của mình lần cuối – cái chòi nhỏ dựng bằng đất và tranh. Ở giữa lò sưởi đang tỏa ra những quang sáng và hơi ấm cuối cùng. Khi tôi ra đến sân làng, trời vẫn còn tối và những ngôi sao mờ nhạt phản chiếu trên mặt nước sông. Tôi lại gần để nghe tiếng nước chảy, âm thanh đó sao mà thân thương và quen thuộc đến vậy. Tôi đặt tay lên mặt nước đã đóng băng, che đi bóng hình những ngôi sao và thì thầm: *“Làm tốt lắm, nước à, tạm biệt mùa hè”*. Rồi tôi đi đến dưới cây táo lớn ở giữa làng, ngửi mùi hương vỏ cây. Tôi nói:

“Mùa thật tuyệt, tao thích mùi của mùa, thỉnh thoảng tao sẽ nghĩ về mùa. Giờ thì tạm biệt, Ötzi đi đây”. Trước khi rời đi, tôi để lại một món quà nhỏ hữu ích thay cho lời chào thân ái trước cửa mỗi túp lều: các bó dược liệu. Trước cửa túp lều của Molthen chẳng hạn, tôi để năm củ máu mọc gần các đỉnh núi. Nước sắc của nó có tác dụng xoa dịu những cơn đau răng thường khiến cho anh ấy phải hét lên đau đớn. Trước cửa lều của Eisla, tôi để lại một ít bạc hà để giúp cô ấy tiêu hóa tốt hơn, trước cửa lều của Arclita, tôi để lại củ an thần giúp cho cô ấy ngủ được. Cuối cùng, tôi để lại cục vụn điệp trước lều của Lazhar. Lazhar luôn hiềm khích với tôi và tôi biết tại sao. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, ngoại hình giống nhau như hai giọt nước, nhưng tính cách thì đối lập. Anh ấy thô ráp và mạnh mẽ như những ngọn núi lớn mà anh ấy nắm rõ trong lòng bàn tay. Tôi tin chắc rằng anh ấy sẽ nắm quyền cai quản ngôi làng sau khi tôi ra đi. Thay thế vị trí của tôi. Anh ấy luôn muốn cai trị cộng đồng, nhưng không phải kiểu người chu đáo, anh dễ nổi nóng, hay to tiếng và đánh nhau. Vì thế, tôi để lại cho anh loại cây cỏ mọc trên

những cánh đồng hoang và trên đồng cỏ. Những bông hoa nhỏ có thể giúp anh chữa lành vết thương và cầm máu. Tôi chắc chắn chúng sẽ rất hữu ích với một kẻ hay gây sự như anh. Sau khi đặt xong món quà cuối cùng, tôi lên đường hướng tới những đỉnh núi sắc nhọn phía trước. Để rồi không bao giờ quay trở lại nữa.

Cây cối xào xạc trong màn đêm cùng tiếng cú kêu. Bóng đen dày đặc ở xung quanh khiến người ta phải cảnh giác cao độ, giật mình trước mỗi tiếng xào xạc bất ngờ. Tôi đi những bước ngắn dọc theo bờ sông, để cho tiếng nước chảy dẫn lối mình. Dưới ánh sáng đầu ngày, mắt tôi bắt đầu thấy đường trong làn sương sớm. Thế là tôi rời khỏi bờ sông và đi về phía khu rừng. Tôi đi giữa những hàng thông rậm rạp với những tán lá màu xanh lục hoặc xanh trứng sáo, tùy theo ánh sáng. Tôi thích cây cối vì chúng thật chân thành. Chỉ cần bóc một mẫu vỏ cây có mùi ngai ngái, nếu như màu của nó nằm trong gam từ đỏ sang nâu thì cây còn non,

